

6. A teremtés

Isten mindenképp Teremtője. Teremtő munkájának hiteles történetét a Szentírás nyilatkoztatta ki. Hat nap alatt alkotta az Ész "a mennyet és a földet", valamint minden földi élőlényt és az első hat hetedik napján megpihent. Befejezett teremtő munkájának Állandó emlékeztetőül megalapította a szombatot. Az első emberpár mint a teremtés koronája Isten képére és hasonlatosságára teremtett. Nekik adatott a föld és az azon élő minden teremtmény feletti felelősséguralom, mivel Isten gondjukra bízta, hogy vigyázzanak arra. Amikor a teremtés befejeződött, Isten dicsősége kijelentette: "Imáig igen jó". (1Móz 1:2; 2Móz 20:8; Zsolt 19:1; 33:6; 104; Zsid 11:3)

A Biblia beszámolja egyszerűen Isten teremtői parancsára azonnal előhívta az eget, a földet, a tengert és minden, ami azokban van (1Móz 20:11). Mindössze hat nap kellett ahhoz a világhoz, ami ez a kietlen és pusztaság. Földet teljesen kifejezett állatokkal és növényekkel bővítké, káprázatosan szép bolygókra tette. Földünk Isten világa tiszta, ragyogó színekkel, formákkal és illatokkal dúsított, csodálatos ázzal, a részletek és feladatok pontosságával állította össze.

Azután Isten "megnyugodott" - megállt, hogy "népelt, és vezesse munkája győzelmét". E hat nap szünetének emléke mind a teremtés emlékeztető maradt, azért, mert akkor megpihent. Vessünk egy rövid pillantást a kezdetekről az bibliai beszámolóra!

"Kezdetben teremt Isten az eget és a földet" (1Móz 1:1). A földet víz és sötétség borította. Az első napon a világosságot a sötétségtől, a világot "éznappalnak", a sötétséget "éjszakának"

A második napon elvált a vizeket - kázzalvált a atmoszférát a földhöz tartozó vízről - megteremtve ezáltal az élet feltételét.

A harmadik napon Isten egy helyre gyűjtötte a vizet, kialakítva a tengert és a szárazföldet. Ezután felhívta a csúszó vízpartokat, dombokat és völgyeket. "Hajta tehát a föld gyenge részét, maghoz az ő neme szerint, győzelméstermő földet, amelynek győzelmében mag van, az ő neme szerint." (1Móz 1:12)

A negyedik napon teremtette a Napot, a Holdat és a csillagokat, hogy "égyenek jelek, és meghatározzák az énepeknek, napoknak és esztendőknél". A Nap nappal, a Hold éjjel "ézuralkodik" (1Móz 1:14-16).

A madarakat és a víz-i állatokat Isten az ötödik napon teremtette, "az ő neme szerint" (1Móz 1:21). Ez arra utal, hogy az állata teremtett állatok saját fajtuk szerint folyamatosan szaporodnak.

A hatodik napon hozta létre az állati élet magasabb formáit. Szóval: "Hozzon a föld élő állatokat neme szerint; barmokat, csősz-májssz állatokat és szárazföldi vadakat neme szerint" (1Móz 1:24).

Majd pedig, a teremtés művének koronájáért, megteremtette az embert "Ézaz Ó kőpőre, Isten kőpőre teremtő asszonyj teremtő öket" (1Máz 1:27). "Éz%os Ijtj Isten, hogy minden, amit teremtett vala, m-ő, igen j." (1Máz 1:3)

Á

Isten teremtő szava

"Az Őr szavjra lettek az egek - Őrta a zsoljros -, Ős szjijnak lehetőre minden seregk" (Zsolt 33:6). Hogyan ha ez a teremtő sz?

A teremtő Ige Ős a mjr melevő anyag. Máz szavai: "Monda Isten", vezetik be a teremtés hat napjnak fensges eseményeit kivjlt isteni parancsot (1Máz 1:3, 6, 9, 11, 14, 20, 24). Minden parancs teremtő energiával feltlve hangzott el, "za kietlen Ős pusztá" Fldet paradicsommj vjltotatva. Ő szlt, Ős melett, Ő parancsolt, Ős előjll (33:9) A viljg valban "Isten beszde Őjltal teremtett" (Zsid 11:3).

A teremtő sz nem fggjt a mjr melevő anyagt (ex nihilo). "Hit Őjltal Őrtj meg, hogy a viljg Isten beszde teremtett, hogy ami Ijthat, a Ijthatatlanb Őjllott elő." (Zsid 11:3) Bizonyos alkalmakkor ugyan Isten felhasználjt korjbban Itező anyagot - Ődmot Ős a nagytestű Őjllatokat a fld porjbj Ő formjltá, vvit pedig Ődm oldalbord (1Máz 2:7, 19, 22) -, de vőgső soron Isten teremtett minden anyagot.

Á

A teremtés tjtete

Sok kőrdst vetettek mjr fel Máz szes első knyvnek teremtősi tjtetével kapcsolatban. A Biblia első knyv szereplő kőrt teremtősi le-rjjs vajon ellentmond-e egymjnsnak, vagy pedig Ősszecsengenek? A teremtés napjait sz szerint kell-e Őrteni, vagy hatalmas időszakokat jeljlnek? Valban mindjssze 6000 Őve teremtette Isten az egeket, a Napot, a Holdat Ős a csillagokat?

A teremtés tjtete. A Biblia kőrt feljegyzése a teremtés tjtetéről - az egyik 1Máz 1:1 "2:3, a mjsik pedig Ősszhangban Őjll egymjssal.

Az első beszjmol időrendi sorrendben beszőli el minden dolog teremtőst.

A mjsodik beszjmol a kvetkező szavakkal kezdődik: "Éz az Őgnek Ős a Fldnek eredete..." Ehhez hasonlő kifejezsekkel vezet be 1Máz szes a csaljdi tjteteket (vjt. 1Máz 5:1; 6:9; 10:1). Ez a le-rjjs az ember helyőrt

határozza meg a teremtett világban. Nem szigorúan időrendi, inkább arra mutat rá, minden mással az volt Isten célja, hogy az embernek megfelelő környezetet teremtsen.[1] Az első beszámolóban a legelső teremtésről és az ember teremtéséről, valamint az édenkert környezetének megteremtéséről. Ezenkívül a teremtés történetét ad az ember teremtéséről az ember uralomra. E két teremtési beszámoló csak akkor van összhangban a Szentírás tényleges teremtésével, ha valóságosnak tekintjük a teremtést.

A teremtés napjai. A Biblia két teremtési történetnek napjai valóságos 24 órás időszakokat jelölnek. Jellemző a kétvetkező kifejezés arra, hogy Isten szándékosan népe hogyan mérte az időt: "Ézeste és reggel" (1Móz 1:5, 8, 13, 31), ami egy-egy napot jelöl, estével vagyis naplementével kezdődően (lásd 3Móz 23:32; 5Móz 16:6). Semmi sem igazolná, ha azt mondanánk, hogy ez a kifejezés valóságos napot jelöl a harmadik könyvben, a harmadik könyvben pedig több ezer vagy több millió évet.

1Móz 1-ben a napnak fordított hármas szám a jellemző. Amikor a szám-mal határozott szám jár együtt, mindig valóságos 24 órás napot jelent (pl. 1Móz 7:11; 2Móz 16:1) - ez inkább utal arra, hogy a teremtési beszámoló szám szerint 24 órás napokat említ.

A Tízparancsolat is bizonyítja, hogy a harmadik teremtési beszámolóban valóságos napokról van szó. A negyedik parancsolatban ezt mondja Isten: "Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; de a hetedik nap az én napom, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot se tegyél azon... Mert hat napon teremtődött az ég az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugvát. Azért megáldád a szombat napodat, és megszenteléd azt" (2Móz 20:8-11).

Isten továbbá nyilvánvalóan elmondja a teremtési történetet. Minden nap (szám) teremtő munkával telt el, és a teremtés hetedik napján szombat volt a csúcspontja. A 24 órás szombatnap tehát a teremtés valóságos hetedik napjának emlékét. A történetet volna a negyedik parancsolat, ha a teremtés napjai korszakokra nyolcnaposak.[2]

Akik 2Pt 3:8-at idézik - "Egy nap az érnél olyan, mint ezer esztendő" - próbálják bizonyítani, hogy a teremtés napjai valóságos 24 órás napok voltak, azok megfelelnek arról a tényről, hogy ugyanez a vers így fejeződik be: "Ézeste és reggel, esztendő, mint egy nap". Isten szavainak hitelességét kérdőjelezi meg azok, akik a teremtés napjain ezer éveket vagy több millió, sőt milliórd évet értenek - és éppen azt teszik, amire a könyv kitért.

Mit jelent az "ézegek" kifejezés? Vannak, akiket - teljesen érthető módon - zavarba ejtenek azok a versek, amelyekben az áll, hogy Isten megteremtette "az eget és a földet" (1Móz 1:1; v. 2:1; 2Móz 20:11), majd pedig megalkotta a Napot, a Holdat és a csillagokat a teremtés hetedik napján, 6000 évvel ezelőtt (1Móz 1:14-19). Akkor jött volna létre minden élet?

Isten nem a teremtési határt hozta létre az eget, ami a földtől fogva a lakóhelye. 1Móz 1. és 2. fejezetben szereplő "ézegek" szám minden bizonnyal Napunkra és naprendszerünkre vonatkozik.

Nagyon is valószínű, hogy Krisztus nem elsőként, inkább utólag teremtette a földet. A Biblia kőpet mutat be arról, hogy Isten fiai - feltehetőleg az el nem bukott világok adományai - Isten eljöttével jöttek a világegyetem egy tiszta pontján (Jób 38:13-16).

1:6-12). Az úrkutatások során eddig nem fedeztek fel más lakott bolygókat. Ezek minden bizonnyal az űr igen távoli pontjain lehetnek - jással a bűntől szennyezett naprendszerünk kárán, ami a bűn fertőzése miatt lett elkálán-tve

Á

A teremtés Istene

Milyen Isten a Teremtőnk? Vajon a végtelen Isten deklációját tanosít irántunk - világegyeteme egy eldugott zugának parányi porszeméi iránt? A Föld megteremtése után még nagyobb és még jobb dolgokkal folytatta a teremtést?

Gondviselő Isten. A Biblia teremtési történetéről szóló előszó, és csak azután történt az emberekre. Ez arra utal, hogy Isten az ég és a Föld megteremtésével történelmi környezetet akart létrehozni az emberiségnek. Az ember és a nő - Isten ragyogó mesterműve volt.

E leírás gondos tervezőnek mutatja be Istent, aki törődik teremtményeivel. Kertet állított az embernek, és feladatát adta, hogy művelje azt. Olyannak teremtette az embert, hogy kapcsolatot tudjon vele tartani. Nem erőszakkal kihasználóan, természetellenes kapcsolatot akart, hanem a világot szabadsággal teremtette meg, úgy, hogy képes legyen szeretni és szolgálni Istent.

Ki volt a teremtő Isten? A Szentírás még minden személyt vett a teremtés munkájában (1Móz 1:2, 26). Az aktív teremtő mégis Isten Fia, az Atyától fogva Krisztus volt. A teremtési történet bevezetőjében Mózes a következőket írta: "Kezdetben teremtett Isten az eget és a Földet". Ezeket a szavakat idővel, János pontosan meghatározza Krisztus szerepét a teremtésben. "Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala Istennel, és Isten vala az Ige... Minden általa lett, nélkül semmi sem lett, ami lett." (Jn 1:1-3) Később pedig, még ugyanebben a szakaszban, János teljesen világossá teszi, hogy kiről is van szó. "Az Ige testté lett, és lakoztak közöttük." (Jn 1:14) Jézus volt a Teremtő, aki szavával létrehozta a Földet (lásd Ef 3:9; Zsid 1:2).

Isten szeretetnek bemutatása. Milyen mély és Isten szeretete! Amikor Krisztus szerető gonddal teremtett meg az emberiséget, hogy megformálja az első ember kezét, tudnia kellett: egy nap majd emberi kezek bántalmazzák és feszítik keresztre. Bizonyos értelemben a teremtés és a kereszt összekapcsolódik, mert Krisztus, a Teremtő megteremtette a világ alapját "Jel 13:8). Nem története el a teremtés munkáját az sem, hogy mint Isten, előre tudta, [3] mi következik majd. A Golgota vészterhes fellegei árnyában Krisztus az élet leheletét lehelte meg az emberiségbe, miközben tisztában volt azzal, hogy ez a teremtői tette fosztja meg majd Őt magát az élet leheletétől. A teremtés alapja a felfoghatatlan szeretet.

Á

A teremtés célja

A szeretet indokolja Isten minden tetteit, mert Isten szeretet (1Jn 4:8). Nemcsak azért teremtett bennünket, hogy mi szerethessük Őt, hanem hogy Ő is szerethessen bennünket. Szeretete készítette arra, hogy a teremtés által egyik legnagyobb adományával - az élettel - ajándékozzon meg bennünket. Utal arra a Biblia, hogy mi a célja Istennek a világegyetemmel és lakóival?

Isten dicsősége nek bemutatása. Isten a teremtményei által mutatja be dicsőségét. "Az egek beszélnek Isten dicsőségeinek munkáit hirdeti az ég boltozat. Nap napnak mond beszédet; Éj éjnek ad jelentést. Nem olyan szék, sem olyan beszéd, amelynek hangja nem hallható; székük kihat az egész Földre, és a világ végeire az ő mondásuk." (Zsolt 19:2-5)

Miért van szükség Isten dicsőségének ilyen székles körü bemutatására? A természet bizonyítást tesz Istenről. az a szék, hogy teremtményei a Teremtőre irányuló mindenki figyelmét. "Mert ami Istenben láthatatlan, tud az Ő által alkotott hatalmas istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásait megértve megálljtartó menthetetlenek" (Róm 1:20) - Árva Pál.

Amint Isten a természet dolgai által magához vonz bennünket, egyre többet tudunk meg tulajdonságairól, olyan tulajdonságokról, amelyeket a magunk életében is kialakíthatunk. Isten jellemének tulajdonságával pedig dicsősége adunk neki, betöltve a célt, amit teremtettünk.

A világ benépesítése. A Teremtőnek nem az volt a szék, hogy a Föld magányos, néres bolygó legyen, hanem akarta, hogy benépesítse (Ésa 45:18). Amikor az első ember úgy érezte, hogy társra van szükség, Isten megteremtette az asszonyt (1Móz 2:20; 1Kor 11:9). Ő hozta létre a házasság intézményét (1Móz 2:22-25). A Teremtő nemcsak az éj teremtett világot feletti uralommal ajándékozta meg őket, hanem e szavaival: "Szaporodjatok és sokasodjatok" (1Móz 1:28), azt a kívánságot is adta nekik, hogy ők is részt vehetnek a teremtésben.

Á

A teremtés jelentősége

Az emberek hajlanak arra, hogy figyelmen kívül hagyják a teremtés tanait. "Kit érdekel - mondják -, hogyan teremtette Isten a Földet?! Csak azt kell tudnunk, hogyan juthatunk a Mennybe!" Pedig az Isten teremtői volták az egész teremtés keresztény és biblikus teológiai gondolkodás megkerülő alappja".[4] Számos alapvető bibliai elv az isteni teremtésben gyökerezik.[5] Valójában, ha tudjuk, hogyan teremtette Isten az eget és a Földet, az is hozzájárulhat a Jelenések könyvének értelmezéséhez, János által látott éj éj és Föld fel vezető út megtalálásához. Kérjük tehát a teremtés tanait!

A bűnyímádás ellenszere. Istent teremtői voltak az Isten minden más istentől (1Kr 16:24-27; Zsolt 96:5-6; Ésa 40:18-26; 42:5-9; 44). Azt az Istent kell imádnunk, aki teremtett minket, és nem azokat, amiket mi alkotunk. Teremtői érdemeire való tekintettel megilleti teljes szolgálatot. Bűnyímádás minden olyan kapcsolat, ami megzavarja ezt a szolgálatos viszonyt, és így Isten áldása alá esik. Tehát a Teremtő irányítja bűnyímádásunk életét.

Az igazi istentisztelet alapja. Istentiszteletünknek az az alapja, hogy Ő a Teremtőnk, mi pedig a teremtményei vagyunk (Zsolt 95:6). Ennek fontosságára utal, hogy ez a gondolat szerepel abban a felhívásban, ami Krisztus visszatérése előtt a Föld minden lakójának szól: "Imádjátok azt, aki teremtette a Mennyt és a Földet, és a tengert és a vizek forrását" (Jel 14:7)

A szombat a teremtés emlékének napja. Isten az Ötödik napot, a szombat megteremtését, hogy hetet említhetünk: teremtésnapunk vagyunk. A szombat a kegyelem ajándéka volt, ami nem a mi tetteinkről, hanem Isten ajándéka. Kétféleképpen nézhetjük ezt a napot, az megszentelte, mert azt akarta, sose felejtse el: a munka mellett az Ötödik napot kell megőriznie a Teremtővel való kapcsolatunkért, a nyugalomnak az Isten bizonyságtételére a teremtésnapunk (1Mózes 2:2-3). Ennek fontosságát hangsúlyozandó, a teremtés napjaink jeleit a Teremtő az erkölcsi törvény szövegébe helyezte a parancsot, hogy ne feledkezzünk el teremtői hatalmunk szent emlékének (2Mózes 20:8-11; 31:13-17; Ez 20:20; Lásd e könyv 19. fejezetét).

A hájzasság Istentől származó intézmény. A teremtés hete során vezette be Isten a hájzasságot mint isteni intézményt. Szöveg szerint ez a kő ember kétféle szent egység felbonthatatlan; a földi érzékszervek felelősségéhez, az kétten egy testű (1Mózes 2:24; Lásd Mk 10:9; az e könyv 22. fejezetét).

Az igazi érzékelés alapja. A teremtési folyamatban az áll, hogy Isten a saját képére formált bennünket. Ez az ember igazi érzékelése. Ez a gondolat nem ad helyet a magunk lebecsülésének. Valóban egyedülálló helyet kaptunk a teremtésben azzal a rendkívül kiadványokkal, hogy állandó kapcsolatban lehetünk a Teremtővel, az egyetemesen hasonlóval, a világhoz.

Az igazi kétféle alapja. Isten az Atyánk a teremtés jogán (Mal 2:10), amiből az egész emberiség testvériséggel kétféle. Ő az Atyánk, mi pedig a gyermekei vagyunk. Isten kétféle teremtettünk mindannyian, nemtől, fajtól, műveltségtől vagy pozíciótól függetlenül. Ha az emberek megértenék, az alkalmaznák ezt az elvet, azzal kiképzés lehetne a fajgyűlölet, a fanatizmus az a diszkrimináció minden formája.

Szükség. Isten teremtett bennünket, ezért az Ő tulajdonát képezzük. Ebből az kétféle, hogy szent felelősséggel hűségesen gazdálkodni fizikai, szellemi és lelki képességeinkkel. Kifejezett hajtás, ha cselekedeteinkben a Teremtőtől teljesen független-tjük magunkat (Lásd e könyv 20. fejezetét).

Felelősséggel tartozunk kétféle. A teremtéskor Isten az első főt az asszonyt kertbe helyezte (1Mózes 2:8). Meghagyta nekik, műveljék a földet, az hajtás uralmuk alá az állatokat (1Mózes 1:28). Ez arra utal, hogy Istentől kapott felelősségünk a kétféle.

A kétféle munka kétféle. A Teremtő azt kétféle: "ézművelje az őrizze" az Eden kertjét (1Mózes 2:15). munka kétféle tanóskodik az is, hogy Isten ezt a hasznos foglalatosságot adta az embernek a kétféle világhoz.

A világegyetem kétféle. A teremtés minden fokán Isten azt mondta, amit alkotott, "éj" (1Mózes 1:10, 12, 17, 21, 25), a befejezte a teremtést, kijelentette, az egész "éj" (1Mózes 1:31). A teremtett anyag tehát lényegében nem rossz, hanem jó.

A borítók, a magányosság és a cölaltalanság ellenszere. A teremtési történet arra mutat rá, hogy Isten mindent bizonyos céllal teremtett, és a dolgok nem a fejlődés váletlenszerű irányolatai nyomán alakultak ki. A Teremtőnek az volt a szándéka, hogy az emberiséggel kapcsolatban legyen vele. Ha megértjük, hogy Isten céllal teremtett bennünket, akkor az élet tartalmassága és gazdagsága világlik, szertefoszlik az a fájdalmas kétség és elágedetlenség, amiről oly sokan beszélnek, mert Isten szeretete lép azok helyébe.

Isten történetének szentsége. Isten története látezett májr a bűneset előtt. Az emberek el nem bukott állapotukban alávetettek magukat annak. Az volt Isten szándéka a történettel, hogy ávjon az inpusztást, bemutassa a szabadság határait (1Máz 2:17), őrizze Isten országát polgárainak boldogságát és békáját (1Máz 3:22-24; Iás 18. fejezet).

Az élet szentsége. Az élet Teremtője továbbra is részt vesz az emberi élet kialakításában, szentté tette ezáltal a földet, mert része volt az ő szándékában is. Bizony, te alkottad vesémet, te takargattál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy csodálatosan megkálntottál... Nem volt elrejtve előttem az én csontom, amikor titokban formáltattam és idomítottam, mintegy a föld mélyében. Látták szemeid az én alaktalan testemet, a kényvedben ezek mind be voltak á-va." (Zsolt 139:13-16) Ásaiánál az Ásr Ágy utal magáira, mint aki "Ákót, an méhétől fogva" (Ása 44:24). Az élet Isten ajándéka, ezért tiszteletben kell tartanunk, sőt erkölcsi kötelességünk rá.

Á

Isten teremtői munkájának folytatása

Isten májr befejezte volna a teremtést? A teremtési beszámolóval ezzel a mondattal zárul: "Élvégezték az ég és az azoknak minden serege" (1Máz 2:1). Az Ászszávetés megerősíti, hogy Isten "Éza viláig megalapást és kezdvébevégezte" a teremtést (Zsid 4:3). Azt jelentené ez, hogy májr nem hat Krisztus teremtői energiája? Ellenkezőleg! A teremtő Ige továbbra is hat, kálánfále Áton-mádon.

1. Krisztus és teremtő szava. A teremtés utáni 4000 évvel egy rámai százas Ágy szált Krisztushoz: "Csak szált és szált, és meggyógyul az én szolgálóm" (Mt 8:8). Jézus pedig, Áppen Ágy, mint a teremtéskor tette, szált - és a szót meggyógyult. Jézus földi szolgálata során az a teremtőerő, amely életet vitt a földi létellen testébe, feltámasztott halottakat, és Áj életre keltette azokat a szenvedőket, akik segítségért folyamodtak hozzá.

2. A teremtő Ige ma. Sem a mi viláigunkat, sem a viláigegytemet nem Án magukban melevő erő tartja müködésben, hanem a teremtő Isten őri és tartja fenn. Ő az, "Ézaki bebor-tja az eget felhőivel, és kászt a föld száimáira, és fászt a hegyeken; aki megadja táplálékát a baromnak, a hollák fiaknak, amelyek kárognak" (Zsolt 147:8-9; v. J. 26:7-14). Szavával tart fenn mindent, és "Éz minden Őbenne Áill fenn" (Kol 1:17; v. J. Zsid 1:3).

Testünk minden egyes sejtének müködése Istentől függ. Minden lélegzetvétel, minden szávdobbanás, minden alkalom, amikor a szemünkkel pislogunk, a szerető Teremtő gondoskodik ránk. "Őbenne Álánk, mozgunk Á vagyunk." (ApCsel 17:28)

Isten teremtői hatalma nemcsak a teremtésben működött, hanem a megvilágításban és a helyreállításban is. Isten Őj teremt az emberek számára (1. Mózsa 44:21-28; Zsolt 51:10). "Az Ő alkotása vagyunk - mondta Pál -, teremtve Krisztus Jézusban, járt cselekedetekre" (Ef 2:10). "Ha valaki Krisztusban van, Ő teremt az." (2Kor 5:17) A világért a megszámlálhatatlanul sok csillagrendszerrel benépesítő Isten ma is használja teremtői hatalmát, hogy akár a legmélyebbre szállt bűnt is Őj teremtse a saját kárára.

Ez a megvilágítás, helyreállítás erő nem korlátozik csupán arra, hogy csak megvilágítsa az emberi életet. Ugyanaz a hatalom, amely egykor megteremtette az eget és a földet, a világ-élet utján Őj is fogja tenni - Őj és fenséges teremtést, Őj eget és Őj földet alkotva belőlük (1. Mózsa 65:17-19; Jel 21, 22).

Á

Teremtés és megvilágítás

Tehát Jézus Krisztusban találkozik a teremtés és a megvilágítás. Hihetetlen világgyegetemet és tényleges világot teremt. A teremtés és a megvilágítás kiegészítő párhuzam és ellentét egyaránt fontos.

a) A teremtés időtartama. A teremtéskor Krisztus szent, és parancsa azonnal teljesült. A teremtés munkája Krisztus erővel teljes szava hatására ment végbe, nem pedig az egyik formájában a másikba történő átalakulások rendkívül hosszú időszakai által. Krisztus hat nap alatt teremtett meg mindent. De miért kellett hozzá hat nap? Vajon nem lett volna elég, ha csak egyszer szent, és ezzel egy szempillantás alatt létrehozta mindent? Talán a teremtés lelte abban a hat napban, amíg bolygónk kialakult. Esetleg ezt a "hosszabb" időt azzal magyarázhatjuk, hogy minden teremtett dologban kárlétező életet, vagy talán a hatnapos hittel párolt akart adni a munka és a pihenés kárforgására, az számára eltervezett.

Az áldást viszont nemcsak szavával szerzi meg. Az ember megmentésének folyamata áldozatokon áldott, amibe beletartozik a rági és az Őj szent, Krisztus harminchárom éves földi élete és az azután kárlétező 2000 éves mennyi kárlétező rása. Roppant hosszú idő - a Szent-rás időrendje szerint mintegy 6000 év a teremtés óta -, és az emberek még mindig nem tértek vissza az édenkertbe.

A teremtéshez és az Őj teremtéshez szükséges időben mutatkozik nagy kárlétező is arról tanóskodik, hogy tettei mindig az emberiség javát szolgálják. A teremtés rávid ideje azt kárlétező, hogy kifejlett embert hozott létre, aki áldozhat teremtett világot. A szerető Isten jellemével ellentétben állt volna, ha a teremtés befejezését a hosszú időszakokon áll tartó fokozatos fejlődés folyamatával kárlétező. Az Őj teremtésre adott idő pedig arra mutat, hogy szeretetből fakadóan, Isten a lehető legteremtőbb embert meg akarja menteni (2Pt 3:9).

b) Krisztus teremtői munkája. Édenben Krisztus kimondta a teremtő Igét. Betlehemben "az Ige testé lett, és lakozott miként az emberek" (Jn 1:14) - maga a Teremtő is a teremtett világig rászavát vilt. Milyen mély és leereszkedő! Az nem állhatta, amikor Krisztus a világot megteremtette, viszont sokan szemtanói lehettek, amint hatalmával megnyitotta a vak szemét (Jn 9:6-7), a néma száját (Mt 9:32-33), meggyógyította a leprásokat (Mt 8:2-3), és életre keltette a halottakat (Jn 11:14-45).

Krisztus második áldozatát, az emberiség Őj kezdeteként juttat el (Róm 5). Mindenben Ő adta az embernek az életet, az ember pedig fájra feszítette Őt a Golgotán. A Paradicsomban az Isten képére teremtett ember magasan állt, a Golgotán az Ember ernyedten fekggott, mint egy bűnöző. A teremtési hatót pontokán Ős a keresztre feszítéskor pontokán elhangzott: "Élvégeztetett!" - a teremtői munka befejezését jelölve (1Móz 2:2; Jn 19:30). Az egyiket Krisztus Istenképmásait emberként tette, az egyiket hatalmas erővel, a másikat emberi szenvedéskor által; az egyiket meghatározott időre, másikat az egész örökvalóságáigra; az egyiket az elbukás lehetőségével, a másikat a Szentján felelteti diadallal.

Krisztus teljes isteni keze adott először életet az embernek, Ős szegedett keze ad majd örök életet neki. Mer nemcsak megteremtette, hanem Őj is teremtheti az embert. Mindkét teremtés egyaránt Krisztus műve - egyik sem "természetes" fejlődéskor eredménye.

Isten a saját képre teremtett bennünket, Ős arra szólít fel, adjunk dicsőséget neki. A teremtéskor koronájaként Isten hív mindannyiunkat: Ippjnk kapcsolatba vele, naponta igyelyjnk Krisztus Őjteremtő erejét, hogy még teljesebbé váljunk képét Isten dicsőségre.

Á

Lbjegyzet

1.

Á

L. Berkhof, Systematic Theology, 4. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1941), 182. oldal

2.

Â

Már az is problémát okozna, ha arra gondolnánk, hogy a teremtés minden egyes napja 1000 évig tartott volna. Eszerint Ádám a hatodik "évszázad" estjére - ami Istennek első "évszázada" volt - sokkal idősebb lett volna, mint amilyen lett volna a Biblia rá vonatkozóan (1Móz 5:5). Lásd Jemison, Christian Beliefs, 116-117. oldal

3.

Â

Lásd e könyv 4. fejezetét!

4.

Â

"Teremtés", SDA Encyclopedia, 357. oldal

5.

Â

Uo.; Arthur J. Ferch, "What Creation Means to Me", Adventist Review, 1986. október 9., 11-13. oldal